

ויש לשאול: לימא קסבר [האם נאמר, נלמד מכאן, שהוא סבור] גם שעז שמטנפת אינה חוזרת ויולדת בתוך שנתה? ודוחים: אין מכאן ראייה, שכן גם אם תימצי לומר שעז שמטנפת חוזרת ויולדת בתוך שנתה, מכל מקום זו היולדת ולד גמור – ודאי אינה חוזרת ויולדת בתוך שנתה.

לימא קסבר אִינְהּ חוֹזֶרֶת וְיולֶדֶת בְּתוֹךְ שְׁנַתָּה? – אִם תִּימְצִי לומר מְטַנֶּפֶת חוֹזֶרֶת וְיולֶדֶת בְּתוֹךְ שְׁנַתָּה, יולֶדֶת – וְדאי אִינְהּ חוֹזֶרֶת וְיולֶדֶת בְּתוֹךְ שְׁנַתָּה.

ליה דזעירי – ולהכי קאמר: "שעשרה בתוך שנתה", כלומר, יום או יומים או עשרה ימים בתוך שנה שנוולדו. שלא עיכבו לילד עד יום אחרון של שנתו, אף על פי שטינפו לסוף שנה. פירוש אחר: אני ראיתי גדייה שעושרה בתוך שנתה – כלומר, בתוך אותה שנה שהיא עממה נולדה. כיצד? ללאחר שהיה לה חדש נמנעה, וילדה לסוף חמשה חדשים שלשה הונתו, וחזרו הונתו ונתעצרו לסוף חדש, וילדו לסוף חמשה חדשים – הרי שנה. לימא קסבר מטנפת וכו' בתוך שנתה – כלומר, בתוך השנה שהיא עממה נולדה. דמה שילדה לסוף שנה היא כטינוף, ולהכי אינה יולדת עוד עד חדש או עד חדשים בשנה שניה. ותנא קמא מיירי כגון שעושרה בתוך שנתה שנוולדה, כרבי שמעון, ולקמן מפרש במאי פליגי. והאי "בתוך שנתה" מפרשים כהוא דלעיל, גזי פלוגתא דרבי ישמעאל ורבי יהושע דאמרינן זריש הלכתא: במטנפת וכו' קמיפלגי. תנא קמא אית ליה דזעירי – אין לך טינוף גדול מלידה, ולהכי לא מציא היא למיהדר וליילודי בתוך שנתה עד לאחר יום או יומים. ורבי שמעון ללא נחית להכי, סבר דמשכחת לה דהדרא וילדה בתוך שנתה, דלית ליה הא דזעירי. והשתא מצינן למימר דתנא קמא סבר דאפילו יולדת חוזרת ויולדת בתוך שנתה. דהאי "בתוך" מפרשים לעיל זריש פירקין דלאו תוך ממש דוקא, אלא כסוף יום או יומים. לשון זה אינו עיקר, דאיכא פירכא למאן דלייק ציה: דבנות היכי משכחת להו דילדו בתוך שנתן – כגון שעצרו זיוס שלשים ללידתן וילדו לאחר חמשה חדשים זיוס אחרון, אי הכי, נמי משכחת לה דמיהדר ותלד בתוך שנתה! [שייך לדף כג, והתניא – צניחא. גדייה שלש בנות – זכרס אחד, וכל צנתייה ילדו שלש שלש. להכי נקט "שלש" לשון נקבה – דאי הוה זכרס לא הוה מתעשר, דאיכא שלשה זכורות, ומו לא פיישי עשר. כולן נכנסים לדיר להתעשר יחד – דכולן יכולין להיות נולדן מאלול לאלול, השלש בנות ומשע צנתייהן. דאי לא הוה נולדים בשנה אחת – לא הוה מיעשרי אהדדי, דבאחד צאלול ראש השנה למעשה, ואין מנטרפין אותן שנוולדו לאחר אלול, כדמפרש בפרק "מעשר צנתייה" (בכורות נו, ב). והגן יכולין להיות בנות שלה בשנה אחת, כגון שנוולדו הצנתייה באלול ונתעצרו לסוף שנה חדשים וילדו קודם אלול. ולמה לי למיתנא שלש בנות – דילדו כולהו השלש בנות כו'. לימא קסבר מטנפת אינה חוזרת ויולדת בתוך שנתה – משעת טינוף עד סוף שנה. והאי נמי אינה יכולה לילד, הואיל וילדה שלש בנות צנתייה השנה. ולהכי נקט מטנפת – דסלקא דעתך אמינא דמטנפת נמי שוהא לילד כיוולדת. וצעי למיפשט נמי מינה סתמא אי כתנא קמא אי כרבי יהושע דפליגי לעיל במטנפת. ומשני: אפילו אם תימצי לומר מטנפת חוזרת ויולדת – שילדה ודאי אינה חוזרת. דברי הכל היא.

תוספות

קיימא הא. ועוד, דמשום היא גופה, שאם נתיר לשוחטו לאוכלו כשהוא בריא – יכול לשוחטו כשהוא חולה וקרוב לפיהוק של מיתה, דהשתא איכא ריעותא. ואין לדקדק דרבי שמעון בן גמליאל לא חייש למיעוט, מהא דחיישי למיעוט רבי עקיבא ורבי טרפון בפרק קמא דמכות (ו, א), שמה במקום סייף הוה נקב, ורבי שמעון בן גמליאל קאמר: אף הן מרבים שופכי דמים בישראל. דדילמא התם הוא דלא חייש – משום דחשבינן כלא איפשר, שאם כן לא יהרג אדם לעולם, ואפילו רבי מאיר מודה כדקאמר בפרק קמא דחולין (יא, ב). והא דבעי למימר: לרבי עקיבא דחלב פוטר, ולא חייש למיעוט – הוה מצי לאקשוויי מההיא דמכות, דחייש שמה במקום סייף נקב הוה, ורבן שמעון בן גמליאל קאמר דלא חייש, אלא דלא רצה להאריך. ועוד, אין נראה לרבינו תם לפרש כלל טעמייהו משום דחיישי למיעוטא, דבהדיא חשיב לא אפשר בפרק קמא דחולין (יא, ב). אלא אמרי רבנן, דכשהיו שואלים לעדים: ראייתם אם במקום סייף נקב הוה, והם אומרים: אין אנו יודעים – בטלה עדותם, אף על פי שאם לא היו שואלין היה נהרג. מידי דהוה זה אומר: בסיף הרגו, וזה אומר: בארירן הרגו, דאין זה כוון, אף על גב דאי לא שיילינן להו הוה נהרג, ולא חיישינן דדילמא אי שיילינן מינייהו הוה מכחשי אהדדי. ומיהו, אין זה קושיא לחושבו כלא איפשר, דאיפשר, כגון שנתגלה קרום של מוח וראוהו עדין שלם. ובחולין דחשבינן ליה לא איפשר – לפי שדוחק להעמיד בו הפסוק. ומאן דפטר סבר: שבקיה לקרא דדחיק ומוקים אנפשיה.

לימא קסבר מטנפת אינה חוזרת ויולדת תוך שנתה – וכל שכן זו שילדה וולדות גמורים. ובתוך שנתה לאו דוקא, אלא גם אחר שנתה מעט, דהא לאו באותה שנה נולדה הגדייה, שאם כן תתעשר עם בנותיה, ותנא קמא לא חשיב לה. אלא כלומר, בת שנתה – יום שאחר שנתה. ופירש בקונטרס דהוי כרבי ישמעאל, ועדיפא מרבי ישמעאל. והדין עמו, דהא לרבי ישמעאל חוזרת ויולדת ביום ראשון של שנה שנייה, דהא אית ליה מכאן ואילך ספק. והקשה בקונטרס: כיון דאינה נכנסת עמהן, לוקמה כגון שנולדה היא בניסן וילדה לה באלול, דאפשר לה לחזור לילד עם בנותיה קודם אלול הבא! ולא דק בלישניה, דהא בסמוך אמרינן דתנא קמא אית ליה דזעירי, והוא הדין שאין בהמה מתעברת אחר שנולדה בפחות משלשים יום. אם כן צריך שלשים יום לבד מחמשה חדשי העיבור והוה ליה למימר שנולדה בעשרים וחמשה באדר.

עיונים

פירושו הראשונה של רש"י, ובתוס' שפירשו את הענין באופן אחר, כשיטה שהובאה בש"מ בשם רש"י.
(דברי רש"י בסוגיה זו, יש בהם שתי מהדורות של הפירוש הראשון, האחת – בראש עמוד זה (עד "פירוש אחר"), והאחרת, המופיעה בהמשך העמוד, לאחר דיבור המתחיל "והתניא" (שהוא עצמו שייך לסוגיה הקודמת, או שהוא מתייחס לתחילת העמוד הבא). הפירוש השני שהובא ברש"י, הפותח במילים "פירוש אחר", דומה בעיקרו לפירוש שעמד לפני בעלי התוס', אף שיש ביניהם כמה שינויים, המשפיעים על פירוש הסוגיה. ראה בשיטה מקובצת שהביאו.)

לימא קסבר מטנפת אינה חוזרת ויולדת בתוך שנתה פירוש שאלת הגמרא משתנה בהתאם לפירוש הברייתא שאנו עוסקים בה (ראה לעיל). לפי הפירוש בפנים, שהוא הפירוש הראשון ברש"י, "בתוך שנתה" מובנו כאן – במשך שנה מומן הטינוף. וכפי שהעיר רש"י, הוא שונה ממשמעותו בדף הקודם (כ, א) – בשנתה הראשונה של העז, שעז שטינפה אינה יכולה לחזור וללדת בשנתה הראשונה. אבל לפי הפירוש השני שמביא רש"י, שבריייתא זו עוסקת בשנתה הראשונה של הגדייה, דייקה הגמרא כי לדעת התנא אינה יכולה לחזור ולהתעבר חודש לאחר שילדה את בנותיה, ולהתעשר יחד עמן ועם בנותיהן. ואם כן יש לומר שהוא הדין אם טינפה בתוך שנתה הראשונה, שאינה יכולה לחזור וללדת באותה שנה (וראה ברבינו גרשום שהציע אפשרות אחרת לדרך

מסורת הש"ס
א. בכורות כ, א.

גרסות

אם תמצא לומר – ודאי אינה יולדת בתוך שנתה בכתי"מ משפט זה חסר, ויש בכתי"י: יולדת ודאי אינה יולדת בתוך שנתה.

איכא בינייהו דזעירי — וכגון שטינפו הנזות לסוף ששה ללדתן, נחלת חדש שזיעי. תנא קמא דלא נקט לישנא ד"תוך" — איש ליה דזעירי, דתו לא מקבלי זכר עד ראש חדש שמיני. וימי עיצורן חמשה חדשים שלימין. אישכחם דלא ילדו עד יום אחד בשנה שניה. ומשכחם לה אפילו הכי נכנסות יחד לדיר אימהות ונזות תוך מן הזקינה — כגון שהיתה שנה מעוברת, דיום אחד בשנה שנייה שלהן עדיין ראש חדש אב. ורבי שמעון דנקט "תוך שנתי" ביום אחרון של שנה נולדו ומחוסרי זמן הן עד שזעת ימים. ורבי שמעון סבר: מחוסר זמן הן עד דמתעשרי.

תוספות

תנא קמא אית ליה דזעירי — גם כאן פירש בקונטרס דימי עיבורה חמשה חדשים שלמים. משמע שרוצה לומר — של שלשים יום, כמו שפירשו לעיל. ואי אפשר לומר כן כלל, ולמאי דמוקי פלוגתייהו במקצת היום ככולו. דצריך למנות הכל מאחד באלול של שנה זו לאחד באלול של שנה הבאה לשנת הלבנה, דאחד באלול ראש השנה למעשר בהמה, ולא משכחת לה בשום ענין אלא אם

כן היו חדשי העיבור כפי חדשי הלבנה. והשתא לתנא קמא לא אמרינן מקצת היום ככולו, וכשנולדה באחד באלול לא קבלה זכר עד מלאת שלשים יום שנולדה. דכיון דאמר זעירי אין טינוף פחות משלשים יום — כל שכן בתה. והשתא שלמי אינה שלשים יום ביום שני של תשרי, דבעינן שלשים יום מעת לעת, כיון דאין מקצת היום ככולו, ואלול חסר הוא. ובו ביום אפשר להתעבר. וחמשה חדשים של עיבור שלמי יום שני של אדר, ובו ביום ילדה. ושוב שלשים יום מעת לעת לבנותיה קודם שיקבלו זכר, ויכלו ביום שלישי של ניסן, ובו ביום נתעברו. ונמצא שכלו חמשה חדשי עיבורן ביום שלישי של אלול, ובו ביום ילדו. ורבי שמעון סבר דאמרינן מקצת היום ככולו, וכלים שלשים יום ביום אחד של תשרי, ובו ביום נתעברה. ונמצא שכלו חמשה חדשי העיבור ביום אחרון של שבט, דמקצת היום ככולו, ובו ביום ילדה. חשוב שלשים יום לבנות, ויכלו ביום אחרון של אדר שהוא חסר, ובו ביום נתעברו, ונמצא שכלים בעשרים ותשעה באב חמשה חדשי העיבור. ואין לתמוה על שפירש דחדשי העיבור של בהמה דקה לפי חדשי הלבנה, דהכי נמי אשכחן בירושלמי בפרק קמא דנדה, דחמורה אף על פי שאינה יולדת למקוטעין פעמים שנים עשר חדשי עיבורן לפי שנת החמה, פעמים לפי שנת הלבנה. דקאמר התם: רבי חייא בר אשי הוה יתיב קמיה דרב, חמתיה מבעית, אמר ליה: מה כן? אמר ליה: חמרתיה בעיא מילא דאנא בעי (מרבנא) שלא תצטן. אמר ליה: אימתי עלה עליה זכר? אמר ליה: ביום פלן. וחשיב אמר ליה: בעיא היא עד כדון. ותני כן: שפחת — אינה פוחתת מימות הלבנה, המוספת — אינה מוספת על ימות החמה. ואחר כך אמר שם: וכל מילתיה דרבי יהושע פליג, דאמר רבי יהושע בן לוי: בקרות של בית רבי, ממנה שוורים

עיונים

מאי איכא בין תנא קמא לר' שמעון וכו' לפי רש"י יש בכך מעין תמיהה: הרי לדעת שניהם בנותיה של אותה עז ובנות בנותיה מתעשרות יחד, ומה הוסיף ר' שמעון בדבריו? והגמרא מדייקת מיתור לשונו של ר' שמעון "שעשרה בתוך שנתה", שיש מקרה בו התנא הראשון סבור כי לא ניתן לצרף את הבנות ובנותיהן בתוך אותה שנה, והוא כשאנו יודעים שהבנות טינפו לאחר החודש השישי ללידתן. שכיון שלפי דעת זעירי לא יוכלו להתעבר קודם שיתחיל החודש השמיני, ממילא לא יוכלו ללדת אלא לאחר החודש השנים עשר. ואילו לפי פירושים אחרים (ראה ש"מ בשם רש"י) יודעים אנו מתחילה כמה נחלקו — שלדעת ר' שמעון גם האם מצטרפת עם בנותיה ונכדותיה למעשר בתוך שנתה הראשונה, ואילו לדעת התנא הראשון לא ייתכן שתיוולד עמהן באותה שנה. ולפיכך "מאי איכא" וכו' משמעו — מהו העיקרון בו נחלקו. והתשובה "איכא בינייהו דזעירי" פירושה הוא שלדעת התנא הראשון הסבור כזעירי, עז זו שיוולדת

שנינו בברייתא, אמר רבי שמעון: **אני ראיתי גדייה שעשרה בתוך שנתה.** ושואלים: מאי איכא [מה הבדל יש] בין תנא קמא לרבי שמעון? כמה נחלקו? ומשיבים: איכא בינייהו [יש ביניהם] הבדל במקרה שהבנות טינפו בתחילת החודש השביעי ללידתן, כשהוא החודש השביעי

לשנת מעשר בהמה שלהן. ונחלקו כמה שאמר זעירי, שאין טינוף פחות משלושים יום, כלומר, שאין בהמה מתעברת בתוך שלושים יום לטינופה. **תנא קמא** אית ליה [התנא הראשון] יש לו. סבור כדברי זעירי, ולפיכך לדעתו אין יכולות להתעבר אלא בתחילת החודש השמיני, ומאחר ועז יולדת רק לאחר חמישה חודשים שלמים — נמצא שאין הבנות יולדות את בנותיהן בתוך השנה, ואינן מתעשרות עמהן. ורבי שמעון לית ליה [אין לו] את דברי זעירי, אינו סבור כן, ולפיכך לדעתו גם אם טינפו הבנות בתחילת החודש השביעי — יש אפשרות שיתעברו עד תום אותו חודש, וילדו בתוך השנה. ואיבעית אימא [ואם תרצה אומר]: דכולי עלמא אית להו [הכל יש להם], סבורים כדברי זעירי, והכא [וכאן] בשאלה האם עז יולדת למקוטעין,

כלומר, בפחות מחמישה חודשים מלאים, קא מיפלגי [חלוקים הם]. לדעת **תנא קמא** [התנא הראשון] אינה יולדת למקוטעין, ולכן אין יכולות ללדת לפני סוף השנה, שהרי התעברו בתחילת החודש השמיני. לדעת **רבי שמעון** — יולדת למקוטעין, וייתכן שתלדנה קודם שתיגמר השנה, אף על פי שהתעברו בתחילת החודש השמיני. ואיבעית אימא [ואם תרצה אומר]: דכולי עלמא [שהכל] מקבלים את דברי זעירי, שאין טינוף פחות משלושים יום, ולדעת הכל בהמה אינה יולדת למקוטעין, והכא [וכאן] בשאלה האם מקצת היום ככולו קמיפלגי [חלוקים הם]. לדעת **תנא קמא** [התנא הראשון] — לא אמרינן [אין אנו אומרים] מקצת היום ככולו, לרבי שמעון — אמרינן [אומרים אנו] מקצת היום ככולו, וייתכן כי ביום השלושים לטינוף כבר החל העיבור, ונתעברה בסוף החודש השביעי, וילדה ביום האחרון של שנתה. ואיבעית אימא [ואם תרצה אומר]: דכולי עלמא אמרינן [לדעת הכל אומרים אנו] מקצת היום ככולו, וגם לדעת התנא הראשון ייתכן שבהמה שטינפה בתחילת החודש השביעי תלד ביום האחרון של השנה. והכא [וכאן] בשאלה האם מחוסר זמן (בהמה שלא מלאו לה שבעה ימים, ואינה ראויה להקרב) נכנס לדיר יחד עם שאר הצאן כדי להתעשר קמיפלגי [חלוקים הם]. לדעת התנא הראשון אינו נכנס לדיר להתעשר (וכדברי המשנה להלן נו, א), ולכן אין הבנות יכולות להתעשר עם ולדותיהן, שנולדו ביום האחרון של השנה. ולדעת ר' שמעון מחוסר זמן נכנס לדיר להתעשר, וניתן לעשרן יחד.

יהושע פליג, דאמר רבי יהושע בן לוי: בקרות של בית רבי, ממנה שוורים

את בנותיה בסוף החודש השישי לחייה — אינה יכולה להתעבר קודם שיעברו שלושים יום. כפי שאינה יכולה להתעבר בפחות משלושים יום לאחר שטינפה, שהרי טינוף מעין לידה הוא. **במחוסר זמן נכנס לדיר להתעשר** שנאמר בתורה: "שור או כשב או עז פי יולד וקנה שקבעת ימים פחת אמו ומיום השמיני וקלאה ירצה לקרבן אשה לה" (ויקרא כב, כו). ולמדו חכמים כי כשם שלא ניתן להקריב בעל חיים קודם שימלאו לו שבעה ימים, כך לא ניתן להקדישו באותה שעה (תורת כהנים שם).

אורה ההלכה

מחוסר זמן נכנס לדיר להתעשר מחוסר זמן אינו נכנס לדיר להתעשר, משום שהוא פטור מן המעשר. כמשנה להלן נו, א. (רמב"ם ספר קרבנות הלכות בכורות פ"ז הי"ד).

מסורת הש"ס
ב. (סוגיה כעין זו) בכורות כ, א-ב.
ג. בכורות כ, ב (ושם סומנו מקבילות).

גרסות

ראיתי גדייה וכו' ברוב כתיב: ראיתי גדייה שעשרה בתוך שנתה. **דזעירי ברוב כתיב:** וכן בש"מ: דזעירי דאמר זעירי אין טינוף פחות משלושים יום. **קמיפלגי בש"מ:** קמיפלגי **תנא קמא סבר אינו נכנס לדיר להתעשר ורבי שמעון סבר נכנס לדיר להתעשר.**

מסורת הש"ס
 א. בכורות נו, א. נו, ב. תמורה יט, ב. ירושלמי שקלים פי"ג ה"א. שם ר"ה פי"א ה"א. תוספתא בכורות פי"ו ו. מכלתא דרשב"י שמות יג, יב.
 ב. (לימוד זה, לשני הצדדים) ב"ק ע"א. זבחים ט"א. בכורות יב, א. יד, ב. כא, ב. מעילה יג, א. מכלתא שמות יד, ב.
 ג. ראה משנה נדה ל"א.

גרסות

שכן זכר קדוש במתנות פשוט ברוב כת"י ובש"י: **שכן פשוט זכר קדוש במתנות.**
אמר רבא בכת"י מילים אלה חסרות.
כדאמרי רעותא דצלתא ברוב כת"י: **כדאמרי רעותא** ובכת"י: **כדאמרי רעותא.**
אצר בש"י: **עצר** וכן ברגמ"ה, וראה רש"י.
חכם מנא ידע ברוב כת"י: **מנא ידע.**

לשון

צלתא
 יש שהסבירו כי "צלתא" הוא שם מקום, ומדובר כאן על הרועים של צלתא שאומרים כן. אלא שלא מצאנו מקום בשם זה. ויש שהסבירו כי "צלתא" מובנו לכלוך, וכך משמעות המילה "צלתא" בסורית.

והתניא [וכן שנויה ברייתא] שכך סבור ר' שמעון: רבי שמעון בן יהודה אומר משום (משמו של) רבי שמעון: מחוסר זמן נכנס לדיור להתעשר. והרי הן לענין זה כבכור, מה בכור קדוש לפני זמנו, משעה שנולד לפני היום השמיני, וקרב לאחר זמנו כלומר, מן היום השמיני והלאה

— אף במעשר, מחוסר זמן קדוש לפני זמנו, וקרב לאחר זמנו. ושואלים: ואדילף [ועד שר' שמעון לומר] דין מעשר מבכור, נילף [שילמד] מקדשים, שאין מקדשים מחוסר זמן! ומשיבים: מסתברא [מסתבר] שמבכור הוה ליה למילף [היה לו ללמוד], שכן יש בכור ובמעשר צדדי דמיון שאין בקדשים: גואל, מום, תמורת, אכילה. גואל — שלא ניתן לפדות בכור ומעשר גם כשנופל בהם מום, שלא כשאר קדשים, שנפדים במום. מום — שקדושה חלה עליהם גם אם הם בעלי מום, שלא כשאר קדשים שהקדישם בעלי מום. תמורת — שאם המיר בכור ומעשר בבהמת חולין — אין התמורה קריבה, שלא כתמורת קדשים, שקריבה. אכילה — שבכור ומעשר בעלי מום נאכלים בלא פדייה, מה שאין כן שאר קדשים. ומקשים: אדרבה [גדולה מן, להיפך], מקדשים הוה ליה למילף [היה לו ללמוד] למעשר, שכן יש במעשר צדדי דמיון לקדשים שאין בכור: זכר, קדוש, במתנות, פשוט. זכר — שמעשר ושאר קדשים באים זכר ונקבה, ובכור אינו אלא זכר. קדוש — שצריך להקדישם, אבל בכור קדוש מאלי. במתנות — שמעשר ושאר קדשים אינם מתנה לכהן כמו הבכור. פשוט — שמעשר ושאר קדשים באים מן הפשוטים, ולא מן הבכורות! אלא רבי שמעון מגזירה שוה של לשון העברה העברה גמיר [למד]. שבכור נאמר: "והעברת" (שמות יג, יב), ובמעשר נאמר: "כל אשר יעבור" (ויקרא כז, לב).

א במשנתנו הוזכר שטינוף הוא סימן לולד בבהמה דקה, ופוסר מן הבכורה. ושואלים: היכי דמי [מה הוא בדיוק] טינוף, מתי הוא נחשב כסימן לולד? **אמר רבא: כדאמרי רעותא** [כשאומרים הרועים] **דצלתא אצר חיותא** [שהטינוף הוא ולד שעצרה הבהמה ברחמה]. **ושמואל אמר: בעבויעי דדמא** [כעין אבעבועות של דם]. ובענין זה מוסיפים: **וצריך להראותו לחכם**, את הטינוף, שיאמר אם הוא סימן ולד. ושואלים: **חכם מנא ידע** [מנין הוא יודע]? וכי הוא מומחה לבהמות? **אמר רב פפא: הכוונה היא לרועה חכם**, מומחה ועוד בענין זה, **אמר רב חסדא: הרי אמרו יצירת הוולד באשה ארבעים יום**, שלאחר ארבעים ימי הריון, נחשב העובר לולד. ולפי זה **בעי [שא] רב חסדא: יצירת הולד בבהמה בכמה זמן היא? אמר ליה [?] רב פפא לאביי: לאו היינו [האם אין זה] מה שאמר זעירי,**

והתניא — צניחותא. והרי הוא — כלומר, ונדבר זה לו דין צכור. מה בכור קדוש לפני זמנו — שהרי קדושתו מרחס. אף מעשר קדוש לפני זמנו — דמחוסר זמן נכנס לדיור להתעשר. לילף מקדשים — משלמים, שאין יכול להקדישן מחוסר זמן. שאין קדושה חלה עליהן, כדאמרינן בתורת כהנים: "ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן אשה לה" —

והתניא, *רבי שמעון בן יהודה אומר משום רבי שמעון: מחוסר זמן נכנס לדיור להתעשר. והרי הן כבכור, מה בכור — קדוש לפני זמנו וקרב לאחר זמנו, אף מחוסר זמן — קדוש לפני זמנו וקרב לאחר זמנו. ואדילף מבכור, נילף מקדשים? — מסתברא, מבכור הוה ליה למילף, גואל, מום, תמורת, אכילה. — אדרבה, מקדשים הוה ליה למילף, שכן: זכר, קדוש, בפמתנות, פשוט! אלא רבי שמעון העברה העברה גמיר.

א היכי דמי טינוף? **אמר רבא, כדאמרי רעותא דצלתא אצר חיותא. ושמואל אמר: בעבויעי דדמא.**
וצריך להראותו לחכם. חכם מנא ידע? אמר רב פפא: רועה חכם.
אמר רב חסדא, הרי אמרו: יצירת הוולד באשה — ארבעים יום. בעי רב חסדא: בבהמה בכמה? אמר ליה רב פפא לאביי: לאו היינו דזעירי, היו שלמים. אצל צכור לאו פשוט הוא, ואינו נוהג אלא צכרים, ואין צריך להקדישו, דמרחס קדוש, וממתנות כהונה הוא. העברה העברה — והעברת כל פטר רחם הזכרים, "כל אשר יעבור תחת השטן". אצר חיותא — נעלר רחמה ונימוק העובר. בעבויעי דמא — פולטת אצטעוועט של דם. להראותו לחכם — לידע אם עובר היה ומיפטר מן הצכורה. ארבעים יום — דהמפלת יום ארבעים לריכה לישב ימי טומאה וטהור. צליר מהכא — מיא צעלמא הוא. בבהמה בכמה — שהמה משקצלה זכר עד הטינוף, דנימא: ולד הוא ומיפטר מן הצכורה? לאו היינו דזעירי — דסלקא דעמקא אמניא דהכי אמר: דשלשים יום שהוה הולד להצראות, וציוס שלשים ואחד נימוק ויואל. (והכי קאמר זעירי: אין טינוף מעכב צלידה, שאינה מתעצרת ולד אחר פחות משלשים יום).

תוספות

ויש ממנו שילדו עכשיו, פירוש: שילדו למקוטעין, ויש מהן שילדו לאחר זמן. ואחר כך אומרים: כאן בבהמה טמאה כאן בבהמה טהורה. כלומר, לא פליגי. ופריך: הא כתיב "הידעת עת לדת יעלי סלע חולל אילות תשמור תספור ירחים תמלאנה וידעת עת לדתנה", ופירוש "תספור ירחים תמלאנה" — דאינה יולדת למקוטעין! ומשני: חיה טהורה כבהמה טמאה. כלומר, דאינה יולדת למקוטעין. אבל בהמה טהורה יולדת למקוטעין, ובשמעתין פלוגתא בבהמה טהורה.
אף מחוסר זמן קדוש לפני זמנו — והא דאמר בתמורה פרק "אלו קדשים" (ט, ב). הרי מחוסר זמן דלא חזי, ואמר רבי שמעון: קדוש — היינו במעשר בהמה, כדמוכח הכא, דפליגי רבי שמעון ורבנן. אבל בשאר קדשים מודה אפילו רבי שמעון.
שכן גואל מום כו' — הא דלא קאמר נמי: ואין באים מחוצה לארץ כשאר קדשים — משום דפלוגתא היא התם בגמרא תמורה (כא, א).
אכילה — פירש בקונטרס: שנאכלין במומן בלא פדיון. וקצת קשה: הא מכלל "גואל" הוא: ונראה לפרש: דמשונה אכילתה משאר פסולי המוקדשין, דאין נשחטין באיטליו ונמכרים באיטליו ונשקלים בליטרא. ומדאורייתא הוא, כדמשמע בפרק קמא דתמורה (ח, א) ובסוף "חלק" (סנהדרין קיב, ב) גבי עיר הנדחת, דממעט בכור ומעשר מדכתיב "בהמה" — מי שנאכל בתורת בהמתך, יצאו בכור ומעשר שאין נאכלין בתורת בהמתך, דתנן: כל פסולי המוקדשין נמכרין באיטליו חוץ מן הבכור ומעשר.
העברה העברה גמירי — ואף על גבי דאיכא למילף נמי "תחת" "תחת" מקדשים, כדאמר בפרק קמא (יב, א) בהמה שיש בה מקצת סימנין, הכא לענין קידוש שייך למילף טפי מהעברה, דמשמע "כל אשר יעבור תחת השבט" לשון קידוש.

עיונים

אף מחוסר זמן קדוש לפני זמנו מפשט הגמרא במסכת תמורה (יט, ב) משמע לכאורה שכל מחוסר זמן שהקדישהו — קדוש. ובתוס' הסבירו כי מדובר דווקא במעשר, כפי שמפורש כאן, אבל בשאר קדשים — אינו קדוש. אבל בתוס' שם הסבירו (שלא כדברי רש"י כאן ד"ה לילף מקדשים) כי אף בשאר קדשים — לא נאמר כאן שאינו קדוש אלא לכתחילה, שאסור להקדיש מחוסר זמן, אבל אם הקדישו — הריהו קדוש. והדיון כאן אינו נוגע לשאלה האם מעשר מחוסר זמן קדוש או לא, אלא האם מותר להכניסו להתעשר (ראה תוס' זבחים קיד, ב ד"ה היתר). וראה עוד במשנה למלך (איסורי מובח פ"ג ה"ח) שדן בשאלה האם אכן יש איסור להקדיש מחוסר זמן.
נילף מקדשים וכו' קדשים עליהם מדובר כאן הם שלמים (רש"י). אבל בקרבנות אחרים, אף שיש בהם דין מחוסר זמן, מכל מקום אין בכלום כל צדדי הדמיון למעשר שמוכרים כאן, כגון לענין תמורה — שתמורת חטאת אינה קריבה. וכיוצא בזה מה שנאמר שקדשים באים מן הזכרים ומן הנקבות, אינו קיים אלא בשלמים ובתורה.
קדוש מדברי הגמרא כאן משמע כי אין צורך להקדיש את הבכור. ובמסכת ערכין (כט, א) נחלקו בכך תנאים, ולדעת חכמים שם, למרות שהבכור קדוש עם לידתו, מכל מקום נאמר בתורה "תקדיש" (דברים טו, יט), ועל כן צריך להקדישו. ולפי דעה זו צריך לומר שההדגשה כאן היא לצד האחר — שמעשר ושאר קדשים אינם קדושים לקרבן אלא רק אם הוקדשו לכך על ידי האדם.
כדאמרי רעותא דצלתא אצר חיותא את הביטוי "אצר חיותא" מפרש רש"י שרחם הבהמה ("חיותא") נעצר (בחילוף ע-א), והולד נימוק בפנים. ואילו רבינו גרשום מפרש "עצר" במשמעות עצירה — כבישה, דחיקה, כשהבהמה עוצרת רחמה ומוציאה טינוף. וראה דברי הרמב"ם ביאורח החלכה.

יצירת הוולד באשה ארבעים יום שאין צורת הולד נגמרת בפחות מארבעים יום (רמב"ם הלכות איסורי ביאה פ"י ה"א). ואם הפילה אשה עובר קודם ארבעים יום — אינה טמאה בטומאת לידה (רש"י). וכן הבא אחריו נחשב בכור (ראה רמב"ם הלכות ביכורים פי"א ה"ד).
אורח ההלכה
הקדשת מחוסר זמן בקדשים המקדיש מחוסר זמן, אף על פי שאסור להקריבו — הרי זה במקדיש בעל מום עובר, שקדושה חלה עליו (רדב"ז). ומדברי כמה ראשונים ניתן ללמוד שיש איסור להקדיש מחוסר זמן (ראה מ"מ). (רמב"ם ספר עבודה הלכות איסורי מובח פ"ג ה"י).
היכי דמי טינוף בהמה דקה שהפילה עובר שעדיין לא נתבארה צורתו הרבה וניכרת לכל — זהו הנקרא טינוף. ואם אמרו הרועים שעובר הוא אלא שנפסדה צורתו — הרי זו טהרה מן הבכורה. כרבא (ר"י קורקוס). (רמב"ם ספר קרבנות הלכות בכורות פ"ד ה"י. שו"ע יו"ד שטו, ז).
וצריך להראותו לחכם הטינוף צריך להראותו לרועה חכם שיראה אם הוא מיהוי של ולד. כרב פפא. (רמב"ם שם. שו"ע שם).
יצירת הוולד באשה וכו' בבהמה בכמה וכו' הולד באדם נגמר לאחר ארבעים יום, ואם הפילה לפני ארבעים יום — אינו ולד. אבל ולד בהמה לא עמדו חכמים על מנין הימים שיגמר בו (ולעולם ולד הבא אחר נפל הוא ספק בכור. ערוה"ש יו"ד שטו, ז). אבל אמרו שהמפלת טינוף אינה מתעברת אחריו, ולא מקבלת ולד אחר לפחות משלושים יום. כזעירי, ולפי מסקנת הגמרא. (רמב"ם שם ה"ב).

לקבל איתמר – משהפילה את עוצר ראשון אינה מקבל זכר עד שלשים יום. אלז צימי יצרת הולד לא איירי. מצינו לוקח מן הגוי – מה דינו, כדמני מתניתיין. אישתבוחי משתבח ליה – המוכר אומר: קמנה, שכנר זכרה ואין צריך עוד ליתן ולדה לכהן. ספק – והאי דלא אשנחה מוכר זכאי – דקצר: לשחיטה צעי לה. אם לא הודיעו – צארבעה פרקים זשנה, מוכר שמכר פרה לשחוט, וזו ציוס מכר זנה לאחר לשחוט – צריך להודיעו: אמה מכרתי לשחוט. ואם לא הודיעו – הולך לוקח ושוחט לכן, ואינו צריך לחזור ולשאל אם היום נשחטה האם. התם במוכר תלא רחמנא – שצריך להודיעו, כדאמרין נשחיטת חולין (פג,ז): "ויוס אחד" – יוס המיוחד טעון כרוז, דהיינו יוס המיוחד – ארבעה פרקים זשנה מיוחדין לכן שיטעון מוכר להכריז: אמה מכרתי לשחוט. הכא בלוקח תליא מילתא – דכתיב (דברים טו): "צנקה צנקה וצנקה", דמי שהזמה שלו עליו להפריש צבורותיו.

שאמר זעירי: אין טינוף סימן לולד כשהוא פחות משלשים יום? ורוחים: אין הכוונה שטינוף הוא ולד שנוצר לאחר שלשים ימי הריון, אלא הוא לקבל איתמר [נאמר]. שעד שלשים יום לאחר טינוף אינה מקבלת זכר ומתעברת. ואם נתעברה בתוך שלושים יום – אין הטינוף סימן לולד, והבא אחריו הוא בכור.

מסורת הש"ס
ד. בבורות כ,א-ב. כא,א.
ה. חולין פג,א.
ו. נדה כז,ב. ירושלמי נדה פ"ג ה"ד. תוספתא בבורות פ"ב יג.
ז. נדה שם. (וללא שם) ירושלמי שם. תוספתא שם.

גרסות
ההוא לקבל בכת"מ: אמר ליה ההוא לקבל.

ד' דאמר זעירי: אין טינוף פחות משלשים יום? – ההוא לקבל איתמר.

ב' מצינו לוקח מגוי, לוקח מישראל מאי? אמר רב: בכור ודאי, דאם איתא דבכרה – אישתבוחי הוה מישתבח ליה. ושמואל אמר: בכור ספק, סבר לשחיטה קא בעי ליה. ורבי יוחנן אמר: חולין ודאין. מאי טעמא? אם איתא דלא בכרה, פין דאיכא איסורא – אודועי הוה מודע ליה. תניא פנותיה דרבי יוחנן דאמר חולין: "אם לא הודיעו – הולך ושוחט ואינו נמנע. לימא תיהוי תיובתא דרב ושמואל? – התי – במוכר תליא מילתא, התי – בלוקח תליא מילתא.

ב במשנה עסקנו בדינו של הלוקח בהמה מן הגוי ואינו יודע אם ביכרה. ושואלים: מצינו (מצאנו) דין זה בלוקח מגוי, לוקח מישראל מאי [מה דינו]? אמר רב: הנוול אצל הקונה הריהו בכור ודאי, דאם איתא דבכרה אישתבוחי הוה מישתבח ליה [שאם אכן ביכרה, היה המוכר משתבח לו בדבר זה]. ושמואל אמר: בכור ספק, שמא סבר [סבור] המוכר: קונה זה, מאחר שאינו שואל אם כבר ביכרה, סימן שלשחיטה קא בעי ליה [צריך אותה], ולא לולדות. ואינו טורח לספר לו על כך. ורבי יוחנן אמר: הולך שילולד הריהו חולין ודאין, מאי טעמא [מה הטעם]? שכן אם איתא [אכן] המציאות היא שלא בכרה, כיון דאיכא איסורא [שיש איסור בדבר], שהרי חייב ליתן את הבכור לכהן, והוא אסור עליו בהנאה, בוודאי אודועי הוה מודע ליה [היה מודיע לו] על כך, כדי שלא ייכשל באיסור. ומעירים, תניא כוותיה [שנויה ברייתא כשיטתו] של רבי יוחנן שאמר שאם לא הודיעו – הולך שתלד הריהו חולין. שנינו במשנה שהמוכר לחבירו בהמה בימים מסויימים שאנשים רגילים לקנות בהם בהמה לשחיטה, צריך להודיעו אם מכר באותו יום את אמה או את בנו, כדי שלא יעבור הקונה על איסור שחיטת אותו ואת בנו ביום אחד. ועל כך שנו בברייתא: אם לא הודיעו המוכר שמכר את האם – הולך הקונה ושוחט, ואינו נמנע. הרי שיכול הקונה לסמוך על שתיקת המוכר. ושואלים: לימא תיהוי תיובתא [האם נאמר שתהא זו קושיא] על רב ושמואל החולקים על ר' יוחנן? ורוחים: התם במוכר תליא מילתא [שם]. לענין אותו ואת בנו, במוכר תלוי הדבר. שהטילו עליו חכמים חובה להודיע, ואנו סומכים על כך שהוא מקיים את חובתו. הכא בלוקח תליא מילתא [כאן]. בדין בכורה, בקונה תלוי הדבר. שמוטל עליו לתת את בכורו לכהן, ולא במוכר, ואין ראיה ממה שלא הודיעו.

ג' משנה רבי אליעזר בן יעקב אומר: בהמה גסה ופטורה מן הבכורה.

רגילים לקנות בהם בהמה לשחיטה, צריך להודיעו אם מכר באותו יום את אמה או את בנו, כדי שלא יעבור הקונה על איסור שחיטת אותו ואת בנו ביום אחד. ועל כך שנו בברייתא: אם לא הודיעו המוכר שמכר את האם – הולך הקונה ושוחט, ואינו נמנע. הרי שיכול הקונה לסמוך על שתיקת המוכר. ושואלים: לימא תיהוי תיובתא [האם נאמר שתהא זו קושיא] על רב ושמואל החולקים על ר' יוחנן? ורוחים: התם במוכר תליא מילתא [שם]. לענין אותו ואת בנו, במוכר תלוי הדבר. שהטילו עליו חכמים חובה להודיע, ואנו סומכים על כך שהוא מקיים את חובתו. הכא בלוקח תליא מילתא [כאן]. בדין בכורה, בקונה תלוי הדבר. שמוטל עליו לתת את בכורו לכהן, ולא במוכר, ואין ראיה ממה שלא הודיעו.

ד' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

במשנה גסה ופטורה מן הבכורה. ולא תסתכן בלידה עוד. אבל גוי, אי נמי אמר ליה הכי – אין בדבריו אמת. ויש ללמוד מפירושו, דגוי אפילו מסיח לפי תומו אינו נאמן, דלהשביח מקחו אומר כן. ועוד יש לפרש: "דאישתבוחי" דהכא היינו שכבר נפטרה מן הבכורה.

ה' גמרא אינה מטמאה במגע ובמשא – כנזילה. השתא סלקא דעתך – משום דלא חיישינן שמא ולד נימוק. אמאי תקבר?

רבי יוחנן אמר חולין ודאי – בהלכות גדולות פסק כרבי יוחנן. ובביצה (ד,ב), אמרין: רב ורבי יוחנן – הלכה כרבי יוחנן. ובפרק "מי שהוציאהו" (עירובין מז,ב) אמרין: שמואל ורבי יוחנן – הלכה כרבי יוחנן. התם במוכר תליא מילתא – שיועד המוכר בלוקח שקונה לשחוט, ועובר בלאו ד"יופני ערו"י אם אינו מודיעו. דלוקח לא איבעי ליה לאסוקיה לדעתיה שמכר אמה או בתה.

ו' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

כאן בלוקח תליא מילתא – שעליו לחקור בהמתו אם היא חייבת בבכורה.

ז' גמרא גסה ושפעה חררת דם – הרי זו תקבר, ופטורה מן הבכורה.

בהמה גסה ושפעה חררת דם הרי זו תקבר – אף על פי דתנא בפרק "בהמה המקשה" (חולין עז,א): המבכרת שהפילה שליא ישליכנה לכלבים, כדמפרש התם: משום דנסמך מיעוטא דנדמה למחצה דנקבות – הכא שאני, כדמפרש בגמרא: כדי לפרסמה שנפטרה מן הבכורה. ומה שאינו דוחק בגמרא ולמר כן אלא משום דרבי חי'א, דקאמר: וכי מאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר? ומשני: כדי לפרסמה כו' – בלאו הכי צריך היה טעם דפרסום. אלא אדאמר רבי חי'א לא ניחא ליה כל כך שתקבר מטעם פרסום, כיון דאפילו יודע שילדה דבר הקדוש לא בעיא קבורה, משום דבטלי.

ח' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

בהמה גסה ושפעה חררת דם, הפילה חתיכת דם – הרי חררה זו תקבר, שמא יש שם ולד זכר שנתקלקלה צורתו, ונתקדש בבכורה כשיצא ממעי אמו, והוא אסור בהנאה כדין בכור. ופטורה מאז מן הבכורה, שהרי הנוול אחר כך אינו "פטר רחם".

ט' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

בשר נבילה. אבל כשמוכר בהמה שלא הבכירה, הרי יש כאן ספק אם תתעבר, ואם תתעבר האם תלד זכר, ולא חל עדיין כלל חיוב בכורה, אלא רק לאחר שתהיה ברשות הקונה ותלד (ש"ת שם עולם סימן מז).

י' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

בבכורה, שהרי הנוול אחר כך אינו "פטר רחם".

יא' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

בבכורה, שהרי הנוול אחר כך אינו "פטר רחם".

ב' מצינו לוקח מגוי, לוקח מישראל מאי? אמר רב: בכור ודאי, דאם איתא דבכרה – אישתבוחי הוה מישתבח ליה. ושמואל אמר: בכור ספק, סבר לשחיטה קא בעי ליה. ורבי יוחנן אמר: חולין ודאין. מאי טעמא? אם איתא דלא בכרה, פין דאיכא איסורא – אודועי הוה מודע ליה. תניא פנותיה דרבי יוחנן דאמר חולין: "אם לא הודיעו – הולך ושוחט ואינו נמנע. לימא תיהוי תיובתא דרב ושמואל? – התי – במוכר תליא מילתא, התי – בלוקח תליא מילתא.

ג' משנה רבי אליעזר בן יעקב אומר: בהמה גסה ופטורה מן הבכורה.

ד' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

ה' גמרא אינה מטמאה במגע ובמשא – כנזילה. השתא סלקא דעתך – משום דלא חיישינן שמא ולד נימוק. אמאי תקבר?

ו' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

ז' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

ח' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

ט' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

י' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

יא' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

יב' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

יג' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

יד' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

טו' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

טז' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

יז' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

יח' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

יט' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

כ' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

כא' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

כב' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

כג' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

כד' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

כה' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

כו' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

כז' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

כח' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

כט' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?

ל' גמרא תני רבי חי'א: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ומאחר דאינה מטמאה לא במגע ולא במשא, אמאי תקבר?